

MALI PRINC by Isidora Senić

Kad mi je bilo šest godina, video sam jednom prilikom jednu veličanstvenu sliku u nekoj knjizi o prašumi koja se zvala "Istinite priče". Slika je predstavljala zmijskog cara kako guta neku zver.

Evo tog crteža. U knjizi je pisalo: "Zmijski car guta svoj žrtvu celu, ne žvačući je. Posle toga nije u stanju da se kreće i spava šest meseci dok je ne svari".

One su mi odgovarale: "Zašto bismo plašili jednog šešira?" Moj crtež nije predstavljao zmijskog cara koji je прогутао slona. Nacrtao sam tada zmijskog cara iznutra, kako bi odrasle osobe mogle da shvate.

Morao sam, dakle, da izaberem neki drugi poziv i naučio sam da upravljam avonom. Leteo sam svuda pomalo. A geografija mi je, to je tačno, mnogo koristila. Umeo sam da na prvi pogled razlikujem Kinu od Arizone. A to je vrlo korisno ako čovek zaluta noću.

Mnogo sam tada razmišljao o pustolovinama u prašumi i uspeo sam da olovkom u boji nacrtam svoj prvi crtež koji je izgledao ovako: Pokazivao sam svoje remek-deloto odraslim osobama i pitao ih da li se plaše mog crteža.

Prve večeri zaspao sam na pesku hiljadu milja daleko od naseljenog mesta. Bio sam usamljeniji od ma kog brodolomnika na splavu nasred okeana. Možete onda zamisliti moje iznenadenje kad me je u zoru probudio neki čudan glasić.

Gledao sam, dakle, ovo prividjenje širom otvorenih očiju. Ne zaboravite da sam se nalazio hiljadu milja daleko od bilo kog naselja. A moj čovečuljak nije mi izgledao ni zalutao, ni mrtav umoran, ni mrtav gladan, ni mrtav žedan, ni na smrtnom uplašen. Nije nimalo ličio na dete izgubljeno usred pustinje, hiljadu milja daleko od bilo kog naselja. Kada sam najzad uspeo da progovorim, rekao sam mu:

Ali...
šta radiš ti
ovde?

Molim
te...nacrtaj
mi jednu
ovcu...

Kada tajanstvenost deluje suviše snažno, čovek se ne usuđuje da ne posluša. Ma koliko sve to izgledalo besmislenim hiljadama milja daleko od nastanjenog mesta i u smrtnoj opasnosti, izvadio sam iz džepa hartiju i naliv-pero. Ali se tada setih da sam u životu pre svega učio geografiju, istoriju, račun i gramatiku, te rekoh čovečuljku (malo mrzovljeno) da ne znam da crtam.

Nije
važno.
Nacrtaj mi
ovcu.

Ne! Ne! Ja neću slona u zmajskom caru. Zmajski car je vrlo opasan, a slon je vrlo glomazan. Kod mene je sve tako malo. Treba mi ovca. Nacrtaj mi ovca.

On je pažljivo posmatrao, a zatim reče:

Ne!
Ta je već sasvim bolesna. Nacrtaj mi neku drugu.

Crtao sam dalje. Moj prijatelj se nasmeši blagonaklono i reče:

Vidiš dobro i sam...to nije ovca, to je ovan. Ima rogovе...

Ponovih, dakle, još jednom svoj crtež. Ali i on je bio odbijen kao i prethodni.

Ta je opet suviše stara. Ja hoću ovcu koja dugo živi.

Tada, nemajući više strpljenja, pošto sam se žurio da rasklopim svoj motor, nažvrljah crtež.

Ovo je kutija. Ovca koju želiš je unutra.

To je upravo ono što sam htio! Misliš li da će toj ovci biti potrebno mnogo trave?

Zašto?

Zato što je kod mene sve tako malo...

To će joj sigurno biti dovoljno. Dao sam ti jednu sasvim malu ovcu.

Nije baš tako mala... Gle! Zaspala je...

Trebalо mi je dosta vremena da shvatim odakle je došao. Mali princ, koji mi je postavljao mnoga pitanja, kao da nikad nije čuo moja. Reči izgovorene slučajno, malo-pomalo su mi sve otkrile. Tako, kad je prvi put spazio moj avion (neću da crtam svoj avion, to je isuviše težak crtež za mene) on me upita:

To nije stvar. To leti. To je avion. To je moj avion.

Kakva je to stvar?

Da.

Kako! Ti si pao s neba?

I malí princ se nasmeja grohotom što me je mnogo naljutilo. Želim da ljudi ozbiljno shvataju moje neprilike. Zatim ona stavi:

Ti, dakle, dolaziš sa neke druge planete?

Znači da i ti dolaziš s neba! Sa koje si planete?

Ali on ne odgovori. Klimao je lagano glavom gledajući moj avion:

Da, zbilja, u ovome nisu mogao doći iz velike daljine...

Odakle dolaziš mališa? Gde je to kod tebe? Kuda hoćeš da odneseš moju ovcu?

Kutija koju si mi dao ima tu dobru stranu što može noću da joj posluži kao kuća.

Ja sa toliko tuge pričam ove uspomene. Prošlo je već šest godina otkako je moj prijatelj otisao sa svojom ovcom. To što ovde pokušavam da ga opišem, to je zato da ga ne bih zaboravio. Žalosno je zaboraviti prijatelja. Nemaju svi prijatelja. I ja mogu postati kao odrasli koji se zanimaju samo za brojeve.

Na planeti malog princa bilo je strašnog semenja... to je bilo semenje baobaba. Tle na njegovoj planeti bilo ga je prepuno. A ako baobaba ne iščupamo na vreme, nikada ga se ne možemo osloboediti. On preplavi celu planetu. Razriva je svojim korenjem. I ako je planeta veoma mala, a baobaba ima u velikom broju, ona će se rasprsnuti.

Bio si pre svega vrlo iznenadjen, a zatim si se nasmejao samom sebi.

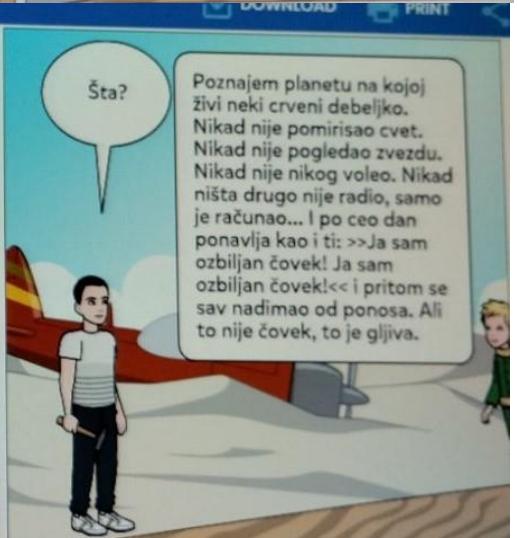
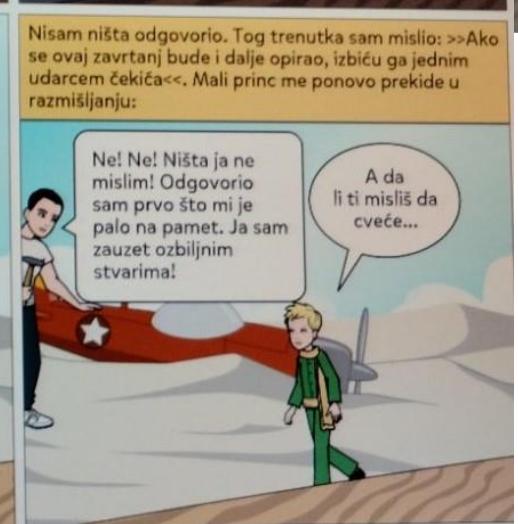

Doista. Kada je u Americi podne, celi svet zna da u Francuskoj sunce zalazi. Bilo bi dovoljno preleteti za minut u Francusku da bismo prisustvovali sunčevom zalasku. Nažalost, Francuska je isuviše daleko. Ali na tvojoj maloj planeti bilo je dovoljno da svoju stolicu povučeš nekoliko koraka i da posmatraš sutan kad god zaželiš...

Petog dana, opet zahvaljujući ovci, tajna života malog princa bila mi je rasvetljena. Zapitao me je iznenada, bez uvoda, kao o nečem o čemu je dugo razmišljao:

Nije mogao više ništa da kaže. Iznenada je zaplakao. Noć se spustila. Bacio sam alat. Nije mi više bilo stalo do mog čekića, do zavrtnja, do žedi i smrti. Na jednoj zvezdi, na jednoj planeti, na mojoj, na Zemlji, postojao je jedan mali princ koga je trebalo utešiti. Uzeo sam ga naruče. Ljuljaо ga. Govorio sam mu:

Zar ne, odgovori slatko ruža. I, rodila sam se u isto vreme kad i sunce... Čini mi se da je vreme doručku, budite dobri i mislite na mene...

Ja se uopšte ne bojam tigrova, ali užasavam se promaje. Zar nemate neki zakon? Uveče ćete me stavljati pod stakleno zvono. Kod vas je vrlo hladno. Niste na dobrom mestu. Tamo, odakle ja dolazim...

>>Nisam tada uopšte ništa shvatio! Trebalo je da je cenim po delima, a ne po rečima. Omamljivala me mirisom i nadahnjivala me. Nisam smeo da pobegnem! Trebalo je da pogodim njena osećanja koja su se krila iza sitnih lukavosti. Ruže su tako pune protivrečnosti! Ali, bio sam isuviše mlad da bih znao da je volim<<

>>Cvet koji voliš nije u opasnosti... Nacrtiću tvojoj ovcu brnjicu... Nacrtiću tvome cvetu oklop... Ja...<<

Ah! Tek što sam se probudila... Molim vas oprostite... Još se nisam očešljala...

Kako ste lepi!

Mogu doći tigrovi sa svojim kandžama!

Na mojoj planeti nema tigrova, tigrovi ne jedu travu.

Ja nisam trava.

Oprostite mi...

A zaklon?...

Upravo sam htio da odem da ga potražim, ali ste mi vi nešto govorili!

>>Nije trebalo da je slušam, ne treba nikad slušati ruže. Treba ih gledati i mirisati. Moja je obavila mirisom planetu, ali ja nisam znao u tome da uživam. Ta priča o kandžama, koja me je toliko razdražila trebalo je da me gane...<<

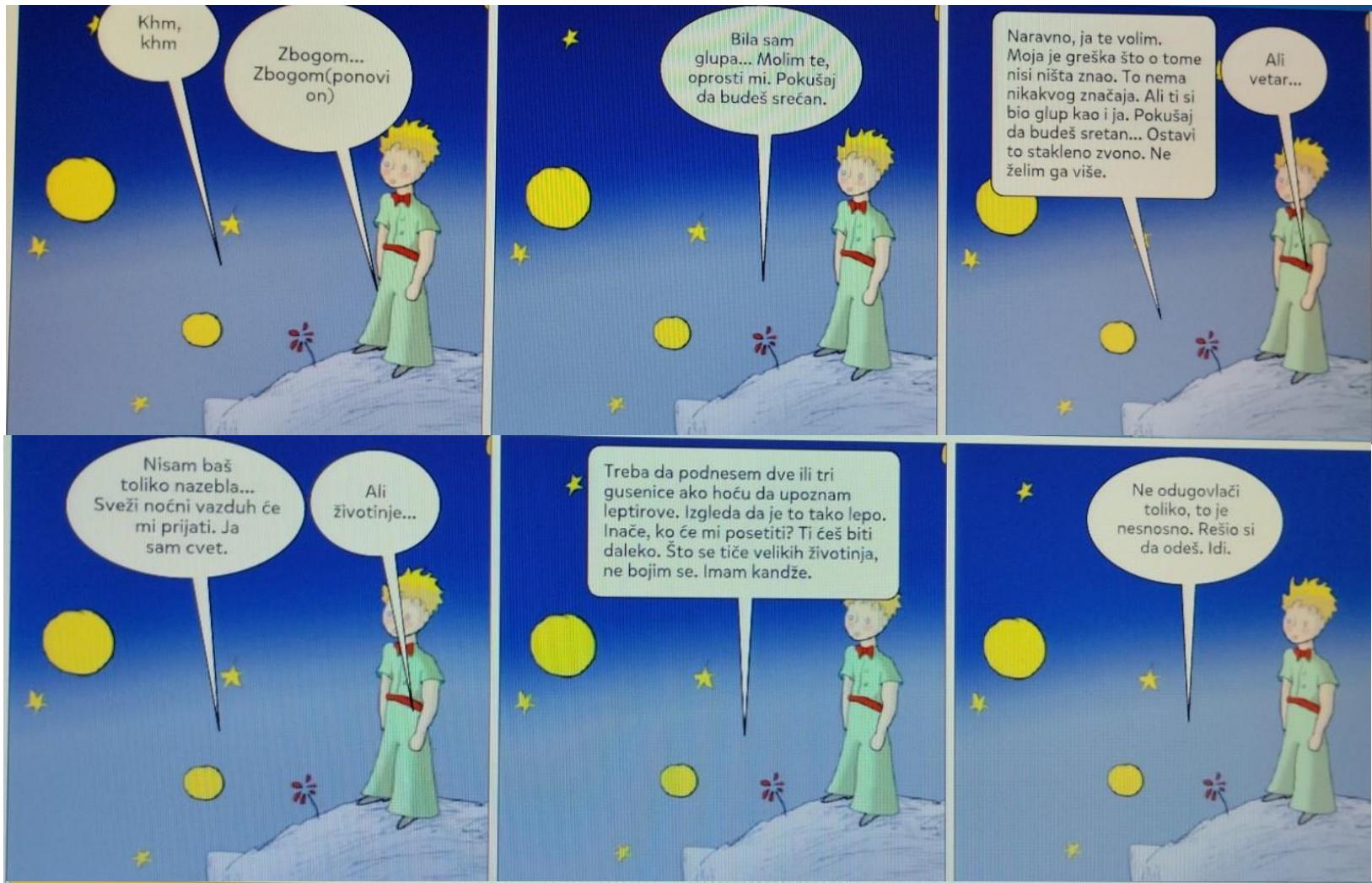

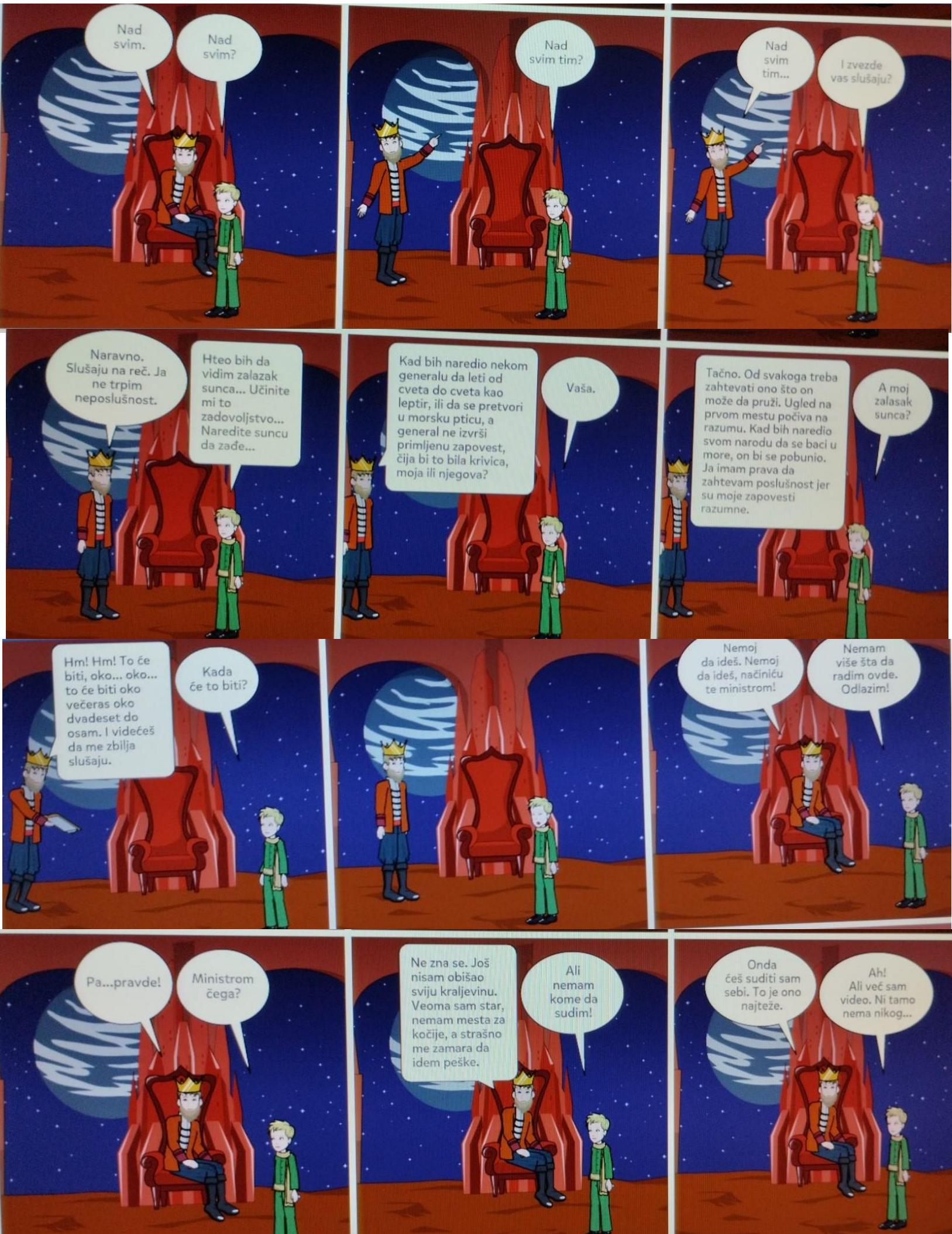
Imao je i jedan ugašeni vulkan. Ali, kako je govorio:

>>Dobro očišćeni vulkani rade tiho i neprekidno, bez erupcija. Vulkanske erupcije su kao vatrica u kaminu. <<Našavno, na našoj Zemlji mi smo suviše mali da bismo očistili naše vulkane. Zbog toga nam stvaraju toliko neprijatnosti.

Mali princ je pomalo setan, počupao i poslednje izdanke baobaba. Verovao je da se neće više nikad vratiti. Ali svaki dan poslovni izgledali su mu toga jutra neobično ugodni. A kad je poslednji put zatio ružu, i spremao se da je stavi pod stakleno zvono, osetio je želju da zaplače.

Mnogo je teže suditi samom sebi nego drugima. Ako uspeš da sebi dobro usudiš, znači da si istinski muškarac.

Sebi mogu suditi gde bilo. Nije potrebno da živim ovde.

Hm! Hm! Ubeđen sam da negde na mojoj planeti posle jedan stari pacov. Čujem ga noću. Možeš suditi tom pacovu. S vremena na vreme osudićeš ga na smrt. Tako će njegov život zavisiti od twoje pravde. Ali ćeš ga svaki put pomilovati da bi ga sačuvao. On je ovde jedini.

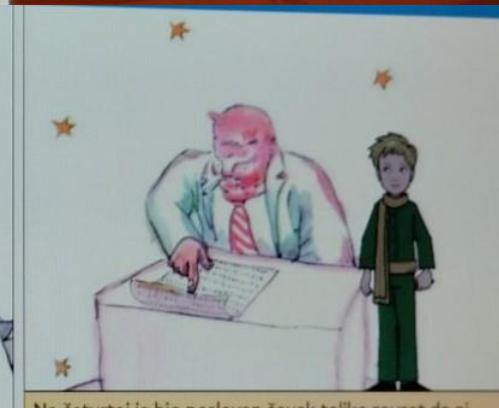
Pošto se malom prinцу nije dopala ova planeta, on je htio da ide na neku drugu planetu.

Na drugoj planeti bio je neki uobraženok. Čak ni on nije uspeo da zadrži malog princa na svojoj planeti.

Na sledećoj planeti bio je pijanac. Koji pije da zaboravi, da zaboravi što se stidi da pije. I opet mali princ ove zbumjen, „odrasli su vrlo čudni”.

Na četvrtoj je bio poslovan čovek toliko zauzet da ni glavu nije podigao kada je mali princ stigao. Uznenirili su ga samo tri puta. Mali princ je imao gomilu pitanja, a poslovni čovek je odgovorio da ima pet stotina miliona zvezda.

Na petoj planeti je bilo toliko mesta da stane jedan fenjer i čovek koji ga pali. Palio je i gasio fenjer kad god mu je to naređeno. Mali princ nastavi dalje, a u sebi pomisli da je on jedini sa kojim bi se mogao sprijateljiti, ali je njegova planeta mala.

Moćnija sam od kraljevskog prsta, mogu te odneti dalje nego brod.

Čudna si ti životinja.

Geografije su najdragocenije knjige one nikada ne zastarevaju. Geograf je posavetovao malog princa da poseti planetu Zemlju.

Hiljade fenjerđija bi palilo svoje fenjere na Novom Zelandu, Australiji, Kini... Samo na severnom i južnom polu je bio samo jedan fenjer i radili su dvaput godišnje.

Moćnija sam od kraljevskog prsta, mogu te odneti dalje nego brod.

Čudna si ti životinja.

Dobr dan, dobar dan, dobar dan, dobar dan.

Bio je zaprepašćen i nesrećan jer je mislio da je njegova ruža jedinstveni primerak.

Lisica je tražila da je mali princ pripitomi, a lisica je se plašila rastanka.

Bunar do koga smo stigli nije ličio na bunare u Sahari. Saharski bunari su obične rupe iskopane u pesku. Ovaj je ličio na seoski bunar.

Gledajte pažljivo ovaj crtež da biste bili sigurni da ćete ga prepoznati ako jednog dana budete putovali po Africi u pustinji, ako vam se desi da prolazite tuda, nemoj te žuriti, zstanite malo ispod same zvezde. Ako vam pride neki dečak, ako ima zlatnu kosu, ako ne odgovara kad ga čovek pita, pogodićeće odmah ko je. Budite onda dobri! Ne ostavljajte me tako tužnog pišite mi brzo da se on vratio.

